

” και

-Θεομητορικò

Πανηγύρι-

**Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου
και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου**

Κάθε θεομητορική εορτή είναι υπόθεση χαράς για όλη την Εκκλησία, ακριβώς γιατί η Παναγία δόξασε το ανθρώπινο γένος, με το να γίνη το πρόσωπο εκείνο που δώρισε την σάρκα της για να ενανθρωπίση το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, ο Λόγος του Θεού. Οι Πατέρες της Εκκλησίας, οι ιεροί υμνογράφοι, οι αγιογράφοι συναγωνίζονται στην παρουσίαση της αξίας του προσώπου της

Παναγίας μας, που είναι η χαρά των Αγγέλων, η δόξα των αγίων, αλλά και η προστασία όλων των ανθρώπων που πάσχουν και υποφέρουν από ποικίλα προβλήματα, τα οποία συνδέονται στενά με τον ανθρώπινο βίο.

Μεταξύ των πολλών Θεομητορικών εορτών σημαντική θέση κατέχει η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, που αποκτά μεγάλη σημασία και αξία τόσο ως προς το περιεχόμενό της, αφού η Παναγία νίκησε την φθορά και τον θάνατο, με την δύναμη του Χριστού, όσο και ως προς τον χρόνο που εορτάζεται, γι' αυτό και έχει ονομασθή το Πάσχα του Καλοκαιριού.

Συμμετέχοντας σε αυτό το μεγάλο θεομητορικό πανηγύρι θα ήθελα να παρουσιάσω δύο εικόνες που χρησιμοποιεί ο ιερός Νικόλαος Καβάσιλας για να δείξει το πάνσεπτο, παναμώμητο και αγιασμένο πρόσωπο της Παναγίας μας.

Η μία εικόνα που παρουσιάζει αυθεντικά το πρόσωπο και το έργο της Παναγίας μας, είναι η εικόνα του οφθαλμού. Πράγματι, ολόκληρη η ανθρώπινη φύση, με την Παναγία, απέκτησε οφθαλμό. "Νύν η φύσις των ανθρώπων ενεργόν έλαβε οφθαλμόν". Πριν γεννηθή η Παναγία και δεχθή με υπακοή να γίνη Μητέρα του Χριστού, η ανθρώπινη φύση ήταν τυφλή, δεν μπορούσε να δη τον Θεό. Βέβαια, υπήρχαν οι Προφήτες στην Παλαιά Διαθήκη που έβλεπαν τον Θεό, αλλά αυτό ήταν προσωρινό, αφού δεν μπορούσαν να υπερβούν τον θάνατο. Έτσι, γενικά ολόκληρη η ανθρώπινη φύση, μετά την αμαρτία του Αδάμ, ομοιάζε με τον τυφλό άνθρωπο, αφού περιφερόταν δεξιά και αριστερά, λατρεύοντας ψεύτικους θεούς. Και αυτό ήταν φυσικό, αφού ο άνθρωπος εγκατέλειψε τον αληθινό Θεό, και σκοτίσθηκε πνευματικά. Η λατρεία των ειδώλων ήταν συνέπεια της απώλειας της λατρείας και της γνώσεως του αληθινού Θεού. Έτσι, αυτά που επιθυμούσαν να δούν οι Προφήτες και οι δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης τα είδε η ανθρώπινη φύση με το πρόσωπο της Παναγίας.

Η Παναγία ήταν και είναι ο πνευματικός οφθαλμός της οικουμένης. Όπως μόνον στον οφθαλμό προσφέρεται το φως και δι' αυτού λαμβάνουν αξία και τα άλλα μέλη του σώματος, έτσι μόνον στην Παναγία δόθηκε το φως το αληθινό και δι' αυτής, που είναι ο οφθαλμός της οικουμένης, προσφέρθηκε το φως σε όλα τα μέλη, δηλαδή σε όλη την ανθρωπότητα.

Η άλλη εικόνα που συνδέεται με το έργο της Παναγίας μας είναι η δημιουργία του ανθρώπου. Είναι γνωστόν ότι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, αφού πήρε χώμα από την γή, και στην συνέχεια ενεφύσησε ψυχήν. Η γη συνετέλεσε, αφού από εκεί πήρε ο Θεός την ύλη για να την μεταπλάση και να κατασκευάση το σώμα, αλλά δεν έκανε κάτι από τον εαυτό της, ακριβώς επειδή η γη δεν έχει ελευθερία, για να ερωτηθή και να αποφασίση.

Αυτή η εικόνα προσαρμόζεται προς την αναδημιουργία του ανθρώπου που έγινε δια του Χριστού, από την Παναγία, αλλά με μια διαφοροποίηση. Δηλαδή, η Παναγία είναι η νέα γή, από την οποία δημιουργήθηκε ο νέος άνθρωπος, αλλά ενώ η γη κατά την πρώτη δημιουργία του ανθρώπου δεν συνήργησε με την θέλησή της, αφού δεν είχε ελευθερία, η Παναγία κατά την δεύτερη δημιουργία, είλκυσε τον ίδιο

τον Τεχνίτη και Δημιουργό με την αρετή και την ζωή της, καθώς επίσης είναι εκείνη που εκίνησε την χείρα του Δημιουργού στην ανάπλαση του ανθρωπίνου γένους. Έτσι, λοιπόν, η Παναγία είναι παράκλητος υπέρ ημών στον Θεό, πριν ακόμη έλθει ο Παράκλητος, δηλαδή το Άγιο Πνεύμα.

Οι δυο αυτές εικόνες δείχνουν το μεγαλείο της Παναγίας, αλλά και το μεγάλο και σημαντικό έργο που επιτέλεσε στην ανθρώπινη φύση. Γι' αυτό και εμείς σε κάθε θεομητορική εορτή, αλλά ιδιαιτέρως στην παρούσα εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, της αποδίδουμε την αγάπη μας. Δι' αυτής βλέπουμε την αγάπη του Θεού, και αντιμετωπίζουμε τα προβλήματα που μας ταλαιπωρούν. Δι' αυτής αποβάλλουμε την πνευματική μας τύφλωση και αποκτούμε την θεογνωσία. Δια της Θεοτόκου ο Θεός ανέπλασε το ανθρώπινο γένος, και εμείς μέσα στην Εκκλησία γευόμαστε την ανάπλαση αυτή. Η ζωή μας αποκτά άλλο νόημα και περιεχόμενο. Γι' αυτό η αγάπη μας προς την Παναγία είναι ανταπόδοση των όσων εκείνη έκανε και εξακολουθεί να κάνει για μάς.

Κάθε άνθρωπος έχει την ιστορία και τα προβλήματά του. Για όλα αυτά πρέπει να καταφεύγουμε στην Παναγία, που είναι ζωντανή και ακούει τις προσευχές μας. Αυτό δεν είναι χίμαιρα και ουτοπία, αλλά μια απτήπραγματικότητα. Ο λαός μας έχει μεγάλη εμπειρία πάνω στο θέμα αυτό. Βλέπει, ακούει και αισθάνεται την Παναγία σε δύσκολες στιγμές της ζωής του. Αυτή την παράδοση πρέπει να καλλιεργήσουμε. Γιατί εμείς ως λαός έχουμε κάτι βαθύτερο και ουσιαστικότερο, έχουμε ζωντανή σχέση με τον Θεό, την Παναγία και τους αγίους. Και είναι γεγονός ότι ολόκληρος ο κόσμος σήμερα έχει ανάγκη από αυτή την προοπτική, η οποία είναι η μόνη δυνατή να μας εξαγάγει από τους μονόδρομους της παρούσης ζωής, και τα αδιέξοδα της σημερινής μονοδιάστατης και μονοσήμαντης, και γι' αυτό, πολυτάραχης κοινωνίας.

Με την ευκαιρία της σημερινής εορτής ας ευχηθούμε να βρισκόμαστε κάτω από την θεομητορική σκέπη της Παναγίας, ώστε, ενωμένοι μαζί της, να μπορούμε και εμείς να έχουμε πνευματικό οφθαλμό για να βλέπουμε τα μεγαλεία του Θεού, την τραγωδία του ανθρώπου, καθώς επίσης και τον τρόπο που μπορεί να επιτευχθή η ανάπλαση και αναδημιουργία μας.

© 2013 Ίερά Μητρόπολις Ναυπάκτου καί Άγίου Βλασίου.

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr